

Chuyện buồn ngẫm và tủ là một chuyện đã thực sự xảy ra cho một người phụ nữ sau tháng 4 năm 1975, Ý C tin rằng hoàn cảnh này không xảy ra riêng cho mình chị, mà câu chuyện thấm ngấm, phần nào phản ánh một nét đời đã qua nhưng khó quên của mọi chị em chúng ta, khi có chiến tranh, có con bé tập trung trong trại cải tạo. Ý C đã viết nó theo lối kể của nhân vật chính, ví dụ chị tôi được dùng trong chuyện kể, không phải là tác giả bài viết, rồi vì nguyên danh tánh của hai nhân vật. (Nhân vật tên Chung trong chuyện kể này là Trung Úy Trường Kim Chung, giáo viên Tâm Lý Chiến và Xã Hội Học Trường Võ Bị Quốc Gia Dalat)

Ngôi biệt thự nhỏ, khiêm tốn, cuối đường Hoàng Diệu, Dalat. Phía sau là vườn hồng, tiếp đó, thoáng nhìn thấy những màu áo xanh lam, của nữ sinh nội trú trường Couvent des oiseux. Đó là: “Ngôi nhà hạnh phúc!” của chúng tôi, cũng là tên do các bạn yêu thơ đặt cho nó.

Chúng tôi sống êm đềm hạnh phúc, bên ba đứa con nhỏ đáng yêu, và một em bé còn đang trong bụng mẹ. Căn nhà lúc nào cũng rộn rã vui tươi, nhất là khi Tết đến, nó lại có cảnh hội thi đón mừng ‘Con bà phước’, đó là những Sĩ Quan huấn luyện viên của trường Võ Bị Quốc Gia Dalat, không được vào thăm nhà khi Tết đến, tất cả đều quây quần vui chơi, nhất chính nhà của họ, bởi vì, vì chúng tôi, luôn coi các anh những người ruột thịt.

Thời gian như thời gian bao lâu, và cuộc sống êm đềm êm ả đã biến đổi, khi tiếng súng bắt đầu vang trên bầu trời Buôn Mê Thuột, đời rồi đến đến ngày cuối tháng 4 đau thương này. Địch chiếm thủ phủ rồi rút khỏi Dalat vào cuối tháng 3/75, Chúng tôi cùng các chiến hữu, đã lên lên đường, giữ an ninh lộ trình di tản cho dân chúng và các đơn vị bạn thuộc Thành Tuyên Đức và Thủ Xá Dalat, các anh là những người sau cùng rời xa Dalat.

Phải rời xa nơi chiến hạnh phúc của chúng tôi và bè bạn, anh đi mà vẫn quay đầu nhìn lại, anh muốn nhìn lại để biết về mình để thân yêu này, nhưng không thể cái nhìn thoáng qua, vì anh là một quân nhân, anh không thể nhìn thấy, vì suy nghĩ của anh trên đường rút quân.

Sài Gòn thật thơ, Anh cùng một số chiến hữu đã ra đi, sau khi tuyên bố của Thành Đoàn Văn Minh. Nhưng... đến chiến hữu tôi, Anh đã trở lại cùng mẹ con tôi, Anh đã rời chiến hữu của quân chủng Hải Quân để cùng mẹ con tôi, vì anh không muốn xa lìa hạnh phúc đời mình, đi ra đi, chỉ một mình anh nhớ thôi! Nếu biết, rồi lại phải vĩnh viễn xa lìa mẹ con tôi, chắc anh vẫn quyết định nhớ thôi, tôi tin rằng với tình yêu của anh giành cho mẹ con tôi... .. Đó, chính là

niềm đau ray rứt, niềm ân hận khôn nguôi trong cuộc sống mà con tôi đến cuối đời.

Là một sĩ quan cấp úy, cuối tháng 6/75, Anh cũng như bao người khác đã trình diện để học tập cải tạo, vài hy vọng sau vài tháng ngày sống trở về, nhưng...

Vợ Anh, tôi là, vài bao hoang mang lo sợ, lo sợ cho sinh mệnh của anh nhieu hơn cho số phận của mẹ con tôi. Thời gian cứ hun hút qua đi, không một tin tức nào về anh.

Tất cả chúng ta, các chị và mẹ con tôi, cũng như những người cha, người chị yêu quý của chúng ta, đều biết rằng khi thời gian trôi qua, một cách mà cách hèn hạ.

Anh đã cho tôi và các con anh một đời sống như vàng, nay không có anh, tôi đã một hạt, một cái như những cái toan tính cho tương lai con cái về sau, tôi chỉ còn gì, ngay cả những sống cũng mong manh bên cháu như mẹ chào đời.

Những thức ăn, vốn là thức ăn, dù là thức ăn phũ phàng, tôi và họ hàng chị em chúng ta phải gánh chịu, phải vì mình đứng lên, và tôi như, phải đứng thẳng đứng là nơi những người cha và người chị cho chúng con.

Tên như như thế đó là y là can đảm, tôi đã phải những cái xuôi trăm dặm, bán buôn để như tôi đi vào xóm chợ, trong căn nhà vốn những cái bán mà chỉ có vài người mua, để thay chúng nuôi con. Dân chúng tôi các thành phố và tỉnh thành, không có gạo mà ăn. Khoai lang, khoai mì, bo bo ... đã trở thành thức ăn chính, phân phối theo số gia đình, khi nào được mua bột mì, đã là một hạnh phúc lớn cho dân chúng miền nam, vì có thể lấy bột làm bánh mì để ăn, hoặc để bán, đi bán bánh mì cũng là một trong muôn nghề, tôi đã như đó nuôi con.

Ngày tháng cứ qua đi, vài buồn lo nặng trĩu hai vai, không người chia sẻ, tôi vẫn như thế, lúc này, mình không được gì cả, không thể gì cả, khi mà các con tôi còn quá nhỏ, khi mà số sống chết của những người yêu quý không một chút tầm ảnh hưởng.

Vì mọt chiếc xe đạp cũ k, tôi ch y ng c xuôi ki m s ng, nuôi con. Khi nh ng ng i c m quy n CS bi t r ng, đa s chi em chúng ta, đang chi m lòng l đ ng, và nh ng đ u con h m làm n i ki m s ng, h đã cho thi hành chi n đ ch, đ p lòng l đ ng, đ tri t h con đ ng s ng c a nh ng v con ng y.

Tôi đành chuy n cách ki m s ng, khi thì ch y thu c tây, đôi khi vài ba m nh v i.. .. đ chuy n tay ng i mu n bán, đ n tay ng i mu n mua, i gi a mình ki m vài c khoai nuôi con.. .. Có nh ng lúc đ p xe mu n ki t s c, vì t sáng ch a có chút gì vào b ng ngoài m t ly n c l nh, tr i Saigon n ng g t, đ p xe mà không nhìn th y gì phía tr c, không bi t vì m hôi t trán ch y xu ng, hay nh ng g t n c m t tuôn r i. Nhi u lúc đ u óc mu n v tung, vì nh ng m u toan sinh k, tr c nh ng ách b c n ng n do xã h i ch nghĩa gây nên, y th, nh ng giây phút t ng nh cu ng điên y, có l còn đ ch u h n nh ng khi màn đêm buông xu ng, Ng i c nh gi ng, nhìn đàn con ng, nh ng khuôn m t ngây th vô t i, nh ng ch c cũng đã m t chút m lòng, vì chi u nay m đã mang v cho các con đ c h n m t ký g o.

Nh ng còn ch ng tôi đâu? đôi-no, m-l nh ra sao? Anh là ng i n ng tình v con, li u có yên gi c ng, hay đang chong m t nh v gia đình, v i nh ng lo l ng, mà không sao Anh gánh vác thay v lúc này.. Ch có lúc này tôi m i đ c t do khóc, n c n khóc, đ v i chút buồn lo.

Th i gian qua, g n m t năm sau ngày ch ng tôi b đ a đi c i t o, tôi m i đ c tin ch ng, dù ch ng ph i tin vui, nh ng có v n h n.

Anh đang b b nh s t rét ác tính, và thi u dinh đ ng tr m tr ng, không bi t Anh có còn ch đ c th y em l n cu i hay không? M t ng i b n đ a tin v, mong c c a Anh là đ c tin v con, tr c khi Anh nh m m t.

Tr i đ t nh s p đ d i chân tôi, không còn đ s c đ ng v ng, hay tôi đã qùy xu ng đ xin ng i v, ch đ ng cho tôi, tìm đ n v i ng i ch ng b t h nh cho k p lúc.

Ngay t m sáng hôm sau, tôi đã v i vẫ lên đ ng đi, tìm ch ng. Bắ r ng, v t su i, mu i, v t, c n b m tím c ng i, không màng t i, qu n áo t r i khô, khô l i t, gió l nh cắ cắ n i r ng sau, ch ng s n.

Tìm được trái giam cầm, tôi chia sẻ nỗi buồn, nỗi buồn đàn ông với đôi mắt cú vọ hờ hững đi đâu, chia sẻ lý do, tại sao tôi bị bắt đi đêm của trái tù này... .. Nhưng cuối cùng họ cũng cho tôi gặp Anh có lẽ vì: "cảm phục lòng yêu thương của anh nhân ái". Tôi được đi đâu đó, qua ánh mắt của họ giành cho tôi lúc đó.

Chúng tôi buồn như người, anh em cùng lắng, cho mình vững chắc chúng tôi chính giữa, còn vững cuối Anh Em bao chung quanh để che gió lạnh cho chúng tôi, thật sự, có che được bao nhiêu, vì mỗi khi gió thổi thổi vào, thì thật sự để u phớt lờ đón nhận những làn gió lạnh và cát bụi bám đầy mắt. Tôi đem lòng kính yêu những người bạn lòng yêu, và người bạn của anh.

Tôi chia sẻ nỗi buồn, khi các anh chia sẻ cho tôi nỗi buồn của giữa, nỗi buồn chúng tôi đang nhận, Chúng tôi đó sao? Mắt ngấn nước cao gần 1m80, nặng trên 70 ký, nay chỉ còn là mắt buồn xanh ngấn nước đen, hàm răng trắng như ngà, làm cho đôi má đã hóp, lại càng thêm trắng sâu hơn, đôi mắt lõm sâu không nhìn thấy... .. nỗi buồn mắt như cùng lúc với tôi, nhào lặn bên Anh, tôi ôm ghì vai Anh, đôi vai yếu, những năm tháng qua đã là nỗi niềm ngất ngưởng quý báu cho tôi, những khi tôi buồn. Còn Anh, Anh không để sự kéo dài tôi ngấn vào vai như ngày xưa nữa. Thời gian những ngày này, các bạn Anh đứng bên cũng yên lòng ngấm ngấm, yên lòng đến nỗi tôi đã nghe thấy âm thanh của nỗi buồn mắt tôi rơi trên vai chúng tôi.

Làm sao tôi có thể quên được đêm yêu, bên đêm lạnh lẽo buồn, mấy chục khuôn mặt, mà tôi chia sẻ, trải qua oai phong và đẹp trai lắm, trong bộ quân phục VNCH nhưng... .. bây giờ... .. quanh tôi... .. chỉ còn là những bóng xanh ngấn nước buồn. Hai mắt tôi đã đau nhức vì khô cạn nỗi buồn mắt, tôi khóc cho tôi, tôi khóc vì các anh, và chia sẻ các anh cũng đang cùng tôi khóc cho quê hương dân tộc.

Chúng tôi nhận đó, thôi thối thu, những nỗi buồn của nỗi buồn, nỗi buồn héo hắt, chia sẻ Anh đã mất ngủ, khi bị bắt nhận nỗi buồn của Anh còn sống?

Đã có con gái út của Anh mới được tám tháng, nên mình nó còn sống, hai bạn sống căng như dây đã kéo tôi ra khỏi nỗi buồn, tôi chia sẻ nỗi buồn xin lỗi các bạn Anh tránh xa xa một chút, để tôi có thể san sẻ nỗi buồn của con tôi cho bạn nó.

Bạn bắt sống, và bạn thêm hai mươi người đến, xúc tiến người đến lên những Anh, tôi hy vọng là không có gì tốt đẹp nào của tôi, rơi vào bắt sống, để Anh không phải uổng thêm những

đồng cay cưa cuốc đi vào lúc này.

Không hiểu vì bất sũa, hay vì tôi đã đến, sáng ra Anh đã tỉnh nhĩu, các bạn Anh báo, nhĩu có sũa tiên nên Anh mời khoĩ nhĩu vỹ, tôi biết các bạn Anh nói đùa, vui, cho chĩng tôi lên tỉnh tỉnh. Xin cảm ơn các Anh.

Chỉu đó tôi bắt buốc phải rời trại giam.

Trên đường về, đầu óc lơ lửng làm việc, mong sao tìm được cách kiếm tiền đi thăm nuôi chĩng, càng sũa càng tốt, nhĩu không tôi sẽ không kíp... .. không kíp,.. .. không kíp?... .. tôi không dám nghĩ tiếp.

Sau lần thăm vỹ, tôi bắt liên lạc, vì chĩng tôi bắt chuyện qua nhĩu trại khác.. Mãi đến giữa năm 1977, tôi mới nhĩn được giấy báo cưa trại cho phép đến thăm Anh, trại trại an dưỡng Biên Hòa. Sau lần đó, chĩng tôi cùng các bạn bắt chuyện ra Bắc.

Thời gian này thật khó khăn khi, vì Anh luôn bắt chuyện trại, hỏi Lào Cai, trại Yên Bái, trại Lũng Sơn... .. !

Vừa được tin anh trai này, đến nỗi, anh đã bắt chuyện đi trại khác, tôi vội vã đi theo anh nhĩu ngày tháng, nhĩng không sao bắt kịp bước đi của anh. Phải trại về, vì bạn đưa con nhĩu còn đang cưa mĩ. Tôi phải hỏi cho bạn cán bộ Bộ Đĩn để có nhĩng tĩm phíu gửi quà, qua đường bạn đĩn, mời phíu được ba ký. Phải tính toán làm nhĩng món ăn để được lâu, mời chút thịt mỡ cũng phải kho thịt mỡ... .. trông thấy tôi làm nhĩng món ăn gửi cho Anh, các con Anh nói:”Bố sũa quá, bố có nhĩu để ăn ngon hơn tĩ mình !”... .. còn gì đau khổ và xót xa cho tôi trước nhĩng câu nói so sánh gây thĩy, nhĩng cũng có chút an ủi cho chúng, là còn được vét xoong.

Cuối cùng tôi cũng tìm ra, hỏi đã chuyện Anh với Nghĩ Tĩnh, tôi vội ra thăm Anh, dù không có giấy phép, để mời mua kẹo, để mời tính toán tôi không biết mình đã trở thành nhĩu nhĩu mua kẹo nhĩu thĩ bao giờ, và cuối cùng tôi đã xin được giấy chĩng nhĩn bắt mời cưa toàn bộ giấy tờ và tĩn bạc, trong đó có giấy phép được thăm nuôi, nhĩu thế tôi được vào trại giam

chàng tôi. Tôi đến được trại giam vào tối thứ bảy, qua ngày chờ nhốt sẽ được gặp mặt chàng, nhưng qua hôm sau cán bộ trại hỏi cho biết, đến thì hai mới gặp được vì chàng tối bị đi lao động xa, và hỏi sẽ cho gặp Anh v.

Đêm chờ nhốt trên trại mãi không ngủ được, phẫn vì lo cho, phẫn thì mong, mai được gặp mặt chàng sau nhiều năm xa cách, hỏi nữa, xem Anh có nhớ không nữa, sau lần được uống sữa tiên hay không? Nhiều ý nghĩ đến đến rồi... .. Nhưng mệt quá nên tôi cũng thiếp đi được một chút. Trong giấc ngủ, tôi nằm mơ thấy anh và báo tin cho tôi là anh đã chết... .. Tôi chòang thức giấc, mà mơng còn ú, nhớ đang nói đi u gì, tôi tỉnh dậy, lo buồn, khóc thành tiếng, làm thức giấc các chị cũng đến thăm chàng thăm con nhớ tôi. Các chị biết chuyện, hứa vào an ủi, thôi, sinh đôi lành, yên tâm ngủ đi, rồi mai thì nào cũng được gặp, tôi cũng tạm an ủi mình như thế.

Hôm sau, mờ sáng, tôi đã cùng chị em nấu cơm cho chàng, cho con một bữa, mong được cơm lòng cơm hai. Trưa sáng hơn, qua màn sáng ngời ngời, tôi cao nhìn xuống, tôi thấy tiếng lộp lộp i lủ lủ t theo tiếng toán đi lao động. Tôi nhớ khi mới đi, nhớ có ai xô đẩy sau lưng tôi, tôi chạy ào xuống chân núi, rồi cơm nhớ ng thân nhân tù cái tôi ở đến gần, tôi thấy, toán 1, rồi toán 2, rồi toán 3 ... Tôi chợt nghe tiếng gọi: "Chị Chung... à ... Chị Minh" và tiếp theo có tiếng ng ng i la to: "Anh Chung chết rồi". Tôi ngã xuống và không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình bị trói chặt tay chân vào một chiếc chống tre, một ng ng i y tá đang chích thuốc cho tôi. Tôi nghe khi đó, tôi đã bị ng t x u hơn một giờ đồng hồ, hỏi phải khiêng tôi lên trên chân núi, hỏi phải trói tôi lại vì sợ tôi v t vã, làm gãy kim chích. Tôi nói, tôi không sao, cái trói cho tôi.

Sau cơn chóng quá đau đến nỗi ng ng i, tôi trở nên bình tĩnh lạ thường, bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn sợ cho sự bình tĩnh của tôi lúc đó, mơng tôi luôn làm bối bối: "Anh linh thiêng đến thế sao?" Khi nhớ lại giấc mơ đêm qua.

Tôi được gặp trại trưởng, tôi yêu cầu gì, hỏi cũng chấp thuận. Tôi xin được gặp bên bè thân của chàng tôi, trao lại cho các anh hơn 120 kg gạo tôi mang đến cho chàng, tôi nói với các Anh rằng, ai cần gì thì lấy thức đó, rồi thức về cho vợ con, trại tôi xin lại cho tôi sau, phải nói cho các Anh mới chịu nhận, thức trong lòng tôi thấy các Anh như thức ng chàng mình vậy. Sau đó, cán bộ trại mang đến cho tôi một tách tay, bên trong không có gì khác hơn ngoài một bà ba đen đã bối bối u.

H cho tôi mọt chén cơm hầm, còn hôi mùi m, trên có mọt quả trứng luộc, đem mang ra m Anh, tôi đi nh mọt xác không h, mọt m căng nh toát ra nôi cảm h, ph n u t, nh ng nào nhìn th y gì phía tr c, b c th p, b c cao, theo hai ng i dìu tôi đi.

Tôi không th ch t bên m ch ng, vì n n xa kia, còn có b y con th đang ch m v , k chuyện đi thăm b .

Vài tháng sau, tôi nh n đ c hai gói quà tr i v i hàng ch : "Ng i nh n đã ch t, tr i yêu c u hoàn i". Ra bu đ n nh n i hai gói quà, t i b ã ăn, nhìn b n đ a con ng i ăn ngon lành, nh ng món quà tr i, vì b các cháu không còn c n n a, mọt tôi i mọt l n m i th ng thân.

Vài năm sau, tôi d i m ch ng v Saigon, trong ngày b c m Anh, tôi đ c vài ng i b n tù c a Anh giúp đ , mọt trong các Anh l y lên t đ i m , đ a cho tôi mọt k v t, do chính ch ng tôi làm i trong tù, nó đ c ch ng tôi làm t nh ng s i gây k m nh , thành s i gây chuyện, v i chi c mọt nh a kính máy bay, có kh c hình hai đ a đ ng c nh nhau. Anh đã d u di m t ng ngày đ không b cán b CS t ch thu, các b n Anh đã tìm th y trong khi li m xác Anh, h đã chôn nó cùng Anh trong huy t l nh.

H n mọt năm, sau ngày Anh mọt, ph ng khóm đ a đ n cho tôi mọt biên b n "Ph m nhân ch t", trong đó ghi rõ t i ác c a ch ng tôi can t i: "Gi ng viên tâm lý chi n, xã h i h c, Tr ng Võ Bi Qu c Gia Dalat. Án ph t: 3 năm t p trung c i t o". Nh ng khi ch ng tôi ch t, Anh đã b tù đúng 3 năm 7 tháng. B y tháng oan nghi t gi t ch t ch ng tôi.

Đ n năm 1994 tôi đ c đ nh c t i Hoa K theo di n HO vì có ch ng ch t trong khi b t p trung c i t o.

Nay các con tôi đã khôn l n, đã thành đ t, và các cháu r t hi u th o. Tôi đã và luôn t nh , ph i đ ng th ng làm n i n ng t a v ng ch c cho ch ng cho con, trách nhi m ph n nào đã nh gán.

Chuyện buồn ngi và tù

Tác Giả: Ý C

Thứ Tư, 29 Tháng 4 Năm 2009 00:44

Em đã sng vì anh, thay anh nuôi d y con chúng ta, tôi v n thì th m cùng anh nh th, "Hãy đi em đi n cùng anh". Vâng, tôi c mong c s m ra đi bình yên nh th, đ đ c xum h p v i ch ng tôi, đ n i i gánh h nh phúc c a chúng tôi b g y sau 4 năm 5 tháng chung sng. Tôi ch c Anh có nhi u nu i ti c nh tôi và đang ch tôi đi n cùng Anh.